

бы биеньето на съвѣстѣта и безсѣнницата му. Но ный смы принудены да исповѣдамы че горкійтъ Майориванкъ бѣше отъ онѣзи силны души, които слѣдовать най естествено мѣдрата латинска приказка *adè quod adis*. Той нито непостояненъ бѣше, нито пакъ между двѣ рѣшенія или двѣ различни идеи са колебаеше нѣкога.

На другія день намѣри на трапезата си книгата „Подражаніе на Іисуса Христа“, която му бѣ оставила Ирландката като спѣше, и прочете на единъ духъ четиры петъ главы, които му са показяхъ най хубавы на свѣта. Той никога не е былъ като онѣзи меланхолицы които отиватъ да търсѣтъ успокоеніе во всичкытъ религіи и во всичкытъ философскы системы безъ да са спрѣтъ на нѣкоя отъ тѣхъ.

Той бѣше добъръ католикъ, и животътъ му не бѣше забѣлжителенъ по твърдата практика на сичкытъ христіянски добродѣтели, но мозъкътъ му поне бѣше освободенъ отъ сѣка еретическа мысль. До единъ цѣль часъ си занима мыслитъ надъ тѣзи книга, но и най пріятнытъ размышленія си иматъ и тѣ края; и Майориванкъ са смысли че бѣше частъ, когато той сѣка заранъ си възсѣдаше коня и минуваше подъ прозорцытъ на мисъ Аннита.

«Свърши са, помисли. Нема да я видѣхъ вече; нема да препускамъ вече до реброто ѝ по раз-